

отъ който ще ме пробудятъ само добритѣ деца, следъ много, много години. Тогава пакъ ще звънятъ сребърнитѣ звънчета по нашитѣ цървулки, а птичкитѣ ще спратъ пѣснитѣ си щомъ чуятъ нашитѣ пѣсни. И пакъ ще помагаме на беднитѣ деца, когато се загубятъ въ гората да бератъ ягоди. Такава е сѣдбата на джуджетата. А сега, сега съмъ много, много уморено. Настана часътъ, когато и азъ — последното джудже трѣбва да заспя. . .

Цвѣтята тихо заплакаха. Гората леко зашумѣ. Слънцето закри очитѣ си задъ дветѣ бѣли облачета. Две сълзи, две бисерни капки паднаха и отъ моитѣ очи.

— Азъ дойдохъ при тебе, майчице природо, да падна на колѣне, да ти благодаря за твоята красота, съ която си окичила свѣта. Да ти благодаря за птичкитѣ, които приспиватъ и пробуждатъ свѣта съ чуднитѣ си пѣсни. И да си взема сбогомъ. Сбогомъ, миризливи цвѣта и треви! Сбогомъ, облаци скитници! Вървете по своя безкраенъ пѣтъ и отнесете на всички моя поздравъ. Сбогомъ, зелена гора, чиято шума е била моя покривъ. Сбогомъ, пеперудки, крилати цвѣта, сбогомъ птички — крилати пѣвци! Отнесете на бързитѣ си крила моя поздравъ на цвѣтнитѣ ливади и поляни, въ които пѣятъ веселитѣ щурци. А ти, нѣжна перунико, дай ми устнитѣ си, за да вдѣхна за последенъ пѣтъ твоя миризъ. Нарцисе, малки горски приятелю, помилвай ме съ твоитѣ бѣли цвѣтове. А ти, копринена тревице, бжди моя мека и топла постеля! Така приятели мои! Слънцето залѣзва и денътъ уморенъ преваля задъ планинитѣ. Тихата вечеръ ще ме залюлѣ въ люлкитѣ на лекия си зефиръ и ще ме приспи.

Джуджето се усмихна и легна. Клепкитѣ му се затвориха и ржцетѣ му се скръстиха надъ цѣлата копринена брада.

Слънцето залѣза. Последнитѣ му лжчи помилваха върховетѣ на дърветата. Зефирътъ леко цѣлуна полянката. Гората зашумѣ и пакъ утихна. Зефирътъ запѣ приспивната си пѣсенъ, а тънкитѣ копринени стебла на тревитѣ затрептѣха като струни. Изъ тишината запѣ славей и пѣсенъта му я подеха щурцитѣ. Запѣха всички цвѣта и поржсиха съ цвѣтове и златенъ прашецъ джуджето.

И го покриха съ пѣстра нѣжна завивка. Така природата приспа своя малъкъ синъ. . .

— Ето го, ето го! — чухъ гласове край себе си. . . — Колко сладко е заспалъ!

— Ехъ, ти скитнико! Откога те търсимъ! Вечерята е отдавна готова, а ти тука спишъ.

Бѣше баща ми съ моитѣ другари.

— Татко, татко, — извикахъ азъ, като си търкахъ очитѣ, — ето го джуджето!

Баща ми се озърна наоколо, но нищо не видѣ. После се усмихна весело и ми каза:

— Какво джудже, немирнико? Това сж приказки. Джуджетата живѣятъ само въ приказкитѣ и въ сънищата на малкитѣ деца!

И ме взе на ржце и така ме отнесе въ кжщи.